

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 32, Nummer 2
april-mei-juni 2026
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Zomerbrief met enkele donderwolken	2
2.	Wel en Wee	3
3.	Ontmoetingen die iets in beweging zetten	16
4.	Perikelen met attesten voor fiscale aftrekbaarheid...	20
5.	Gelukkig ook fijnere dingen: dankjewel	21
5.	Praktische informatie	22

Zomerbrief met enkele donderwolken

Dag allemaal,

Het zomert... en dat merken we al van 's morgens vroeg. Want rond de tijd van de zomerzonnwende schijnt de zon om 6 uur 's morgens bij het wakker worden recht in mijn gezicht. Dan is er hier heel helder licht, waarin je minuscule stofjes ziet dansen. Precies lichter licht, dat naar vrijheid en vakantie ruikt.

Rond 21 juni wordt hier Inti Raymi gevierd, het feest van de zon, dat door de katholieken omgevormd werd tot het feest van Sint Petrus en Sint Paulus. Vorig weekend was het "Corpus Cristi", terwijl we in Zambiza nog maar net rond zijn met alle feesten bij de verjaardag van "de verschijning van Sint Michiel" en de aurora-processies in de mei-maand ter ere van Maria. En in Pomasqui komen de feest ter gelegenheid van "El señor del Arbol" (Christus van de boom) weer op hang. Dat horen we aan de "buskers" die regelmatig afgestoken worden.

Maar 't is jammer genoeg verre van allemaal feestgedruis en vakantiegevoel. In Taporí werken we dapper verder. Ja, dapper... want er is geen zomer zonder donderwolk. Er gebeurde de voorbije tijd toch één en ander dat ons hart beroert. We ontvingen onder andere geen goed nieuws van Kontinenten VZW die haar erkenning om fiscale attesten uit te schrijven verloor. Dat bracht al sinds begin dit jaar veel onrust en moeilijkheden met zich mee. Hierover lees je verder meer. En ik schrijf in Wel en wee ook weer de nodige frustraties van me af.

Gelukkig gebeurden er in de voorbije maanden ook weer veel goede en boeiende dingen, met als hoogtepunten het werk-verblijf van Hilde Pitteljon en het bezoek van een aantal ecuadoraanse artsen aan Taporí. En wanneer het even moeilijk gaat, dan haal ik me mensen of situaties voor ogen die me steeds opnieuw doen glimlachen. Als je kijkt naar de foto's hieronder, dan is het leven weer gewoon eenvoudig, blij en goed.

Veel lees- en kijkplezier en voor iedereen een mooie vakantie!

Inge.

Wel en Wee

juni 2026

Over een mooie traditie van een beetje “wel” bij “wee”

Ik had het in de vorige Vogel van Papier nog niet verteld, omdat we toen nog niet konden zeggen dat alles weer goed ging. Saulo was nog een beetje op de sukkeltoer door twee operaties die hij in februari en maart onderging en we wilden niet nodeloos verontrusten. Gelukkig mogen we nu zeggen dat hij heel goed hersteld is en ondertussen weer volledig in form optreedt met Jayac. Geen paniek dus.

Naar aanleiding van die operaties en vooral de herstelfase achteraf, wil ik jullie vertellen over een mooie ecuadoraanse traditie die misschien meteen ook een goede suggestie is: Bij een ziekenbezoek nemen Ecuadoranen het volgende mee: een grote, pas geslachte en liefst zelf gekweekte maïskip waar je een goede versterkende kippenbouillonsoep van kan maken, of een karton

met dertig eieren, of toastbrood of enkele pakken lichte beschuiten. Zachte verse kaas is ook goed. En fruit is natuurlijk ook altijd gepast: appels, peren, appelsienen, mandarijntjes, druiven... maar ook ananas, pitahaya, papaya, guanabana, chirimoya...

Nu moet je weten dat Saulo heel veel bezoek kreeg, van familie en vrienden... Op een bepaald moment zaten er wel tien kippen in ons diepvriezerke en stonden hier vijf kartons eieren (5 x 30 = 150!) eieren. Zo hebben we thuis en in Tapori weken lang geen kip, eieren, brood, kaas of fruit moeten kopen...

Deze traditie wordt ook in ere gehouden wanneer iemand overleden is. Wanneer mensen naar de wake gaan, brengen ze zakken rijst, suiker, aardappelen en havermout mee. Geen zakken van een kilogram, maar wel “una arroba”, dat is een vierde van “un quintal”... dus zakken van 12,5 kilogram.

Enkele weken geleden overleed een nog jonge vrouw die al lange tijd naar Tapori kwam aan de gevolgen van een agressieve kanker. Enkele dagen na de begrafenis kwamen haar man en kinderen naar Tapori, en ze brachten veel zakken rijst, suiker, aardappelen en havermout mee. “Onze mama had ons op voorhand gezegd dat we niet mochten vergeten om jullie te bedanken. En jullie zullen de rijst en de suiker en aardappelen en havermout wel goed kunnen gebruiken”, zei haar dochter met tranen in de ogen...

Woensdag 25 maart: groeien en blijven groeien...

Vandaag zat totaal onverwacht Sofia met haar oma in de wachtzaal. Tussen 2015 en 2020 kwam ze vaak naar Tapori, eerst naar de consultatie en later ook naar de ateliers. Toen al had ze symptomen van hormonale afwijkingen, en het leren ging ook niet goed. Met heel veel moeite lukte het om een raadpleging bij de endocrinoloog van het openbaar ziekenhuis te krijgen. Hij bevestigde ons vermoeden dat er iets aan de hand was met haar hypofyse, een belangrijke klier in de hersenen die tal van hormonen produceert. En hij vroeg een ganse resem onderzoeken aan.

Maar toen brak de pandemie uit. En Sofia verhuisde met haar moeder naar een ander dorp, helemaal aan de andere kant van Quito. Op de dagen van de afspraken geraakte ze niet in het ziekenhuis en de opvolging werd volledig onderbroken. Ze bleef thuis bij haar moeder en ze hielp wat bij het zorgen voor haar zusje. Wij raakten het contact met haar kwijt. En zo gingen dagen, weken, maanden en jaren voorbij. Nu en dan vroegen we aan familieleden hoe het met haar ging. “Goed”, was steeds het antwoord.

Vandaag zat ze in de wachtzaal. Ze had zelf een nieuwe afspraak gemaakt, want haar rug doet zeer, en haar hoofd ook. Ze ziet niet goed en ze is heel groot, slungelig zou je zeggen. Sofia is nu 23 jaar oud, en sinds haar achttiende, de leeftijd waarop ieder van ons stopt met groeien, is zij nog 18 centimeter gegroeid!

We zijn weer van vooraf aan begonnen, met het aanvragen van een nieuw consult bij de endocrinoloog. Ivonne is deze keer meegegaan omdat Sofia zelf haar weg niet vindt. De dokter was heel kwaad en schreef met een zucht opnieuw alle voorschriftjes voor de onderzoeken.

Al bijna tien jaar geleden schreef ik

Wel en Wee⁽²⁾

naar de eerste endocrinoloog dat zij waarschijnlijk een erfelijke aandoening heeft. Want ook bij haar broers en bij enkele neven en nichten zien we tekens van een hormonale stoornis: de ene ontwikkelt veel te vroeg, de andere ontwikkelt pas heel laat of helemaal niet, en nog iemand anders “kan niet meer in de bus omdat hij zo groot is”. Leren is bij velen moeilijk en je kan er van borderline of lichte verstandelijke beperking spreken. Een kwetsbare familie die in de mallemolen van medische dienstverlening verloren loopt.

Ik hoop dat we deze keer met de nodige hulp en begeleiding nu wel vooruit geraken. Want blijven groeien is toch geen optie, he!

Zaterdag 28 maart: kantkloswerkjes

Herinneren jullie je nog dat in oktober 2024 Annie en Nadine naar Ecuador kwamen? En dat Annie in Taporí een basiscursus “kantklossen” gaf. Dat was iets helemaal “out of the box” waarvan we niet wisten waar het ons naartoe zou leiden. Eigenlijk was de voornaamste bedoeling gewoon eens iets helemaal anders doen, iets bijzonders... En verder zouden we wel zien. Nu zijn we anderhalf jaar verder en zie:

Annie bracht een heel mooi boek met patronen van kantklosmodellen uit, met als titel “Kleuren van Ecuador: Stropkant in magische kleuren van edelstenen en kristallen”. En de zestienjarige Marie Emilia, de dochter van Kathy, mijn collega huisarts in Taporí, klost naarstig en blij voort. Ongelooflijk hoe rap ze er mee weg was, en nog meer ongelooflijk hoe ze zelf verder probeert en leert, met heel mooie werkjes als resultaat. Blijkt dat ze voor een groter werkje onvoldoende klosjes had... en ze maakte er zelf.. met houten barbecuespiesjes! Heel creatief en heel bekwaam... dat belooft! Zo zie je maar dat een “gek idee” dan toch niet zo gek blijkt te zijn.

Maandag 6 april: klappen aan beide kanten...

In augustus 2025 keurde het Parlement in Ecuador de Wet inzake Sociale Transparantie goed. Die wet regelt de werking, controle en verantwoordingsplicht van alle sociale niet-gouvernementele organisaties of verenigingen zonder winstoogmerk, dus ook van Taporí.

Zoals de naam het zegt, zoekt men meer transparantie binnen de sociale organisaties en wil men het staatstoezicht versterken om onregelmatige kapitaalstromen te voorkomen, op te sporen en te controleren. Men wil ook de naleving van fiscale verplichtingen stimuleren, het beheer en de administratie van publieke goederen optimaliseren en een adequaat toezicht op strategische minerale hulpbronnen waarborgen.

Daarvoor worden alle ecuadoraanse NGO's nu ondergebracht in de “Superintendencia de Economía Popular y Solidaria”, een soort FOD Financiën voor kleine ondernemingen en organisaties. Die SEPS deelt alle organisaties in volgens een laag, middelmatig of hoog risiconiveau, en deze classificatie bepaalt welke verplichtingen op de organisatie van toepassing zijn. Alle organisaties zijn verplicht periodieke rapporten in te dienen over hun inkomsten, uitgaven, projecten en donateurs, met bijzondere aandacht voor buitenlandse donateurs.

Vrij vertaald wil men het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en financiële misdrijven voorkomen door strengere eisen te stellen aan de traceerbaarheid van financiële transacties. En daarbij worden de meeste pijlen gericht op de drugstrafiek en de illegale handel in mineralen.

Op zich niets verkeerd, zou je denken... ware het niet dat het kind met het badwater weggegooid wordt. Zoals overal zullen ook binnen de sociale organisaties wel rotte appels zitten. Maar die lijken vaak ongelooflijk strategische kameleons te zijn die dan toch altijd hun weg wel vinden om kwaad te doen... En dat terwijl de wet nog maar eens een klopp geeft aan veel kleine organisaties die goed werk leveren, maar kopje onder gaan door de druk van zoveel administratie en regelgeving. Want de nieuwe wet betekent nog meer tijd voor het opmaken van verslagen en nog meer onkosten, onder andere om de externe controleur die elke maand zijn handtekening moet zetten onder de rapporten te betalen...

Zoals jullie verder in deze nieuwsbrief lezen heeft men in België ook oren naar extra controlemechanismen op de werking van burgerinitiatieven. Zo krijgen we in Taporí onterecht en nodeloos klappen langs beide kanten. En dat doet zeer...

Wel en Wee⁽³⁾

Maandag 6 april tot vrijdag 17 april: bezoek van Hilde Pitteljon

Ja!!! We kregen eindelijk nog eens bezoek. Daar kijken we de laatste tijd echt wel naar uit. Het feit dat onze president nu al meer dan twee jaar lang aanhoudt dat in Ecuador een “gewapend intern conflict tussen verschillende drugsbendes” aan de gang is en hij daarvoor keer voor keer de noodtoestand in verschillende provincies afkondigt, zorgt ervoor dat mensen liever wegblijven en andere rustiger oorden opzoeken... En dat voelen we. Tot voor de pandemie mochten we zo vaak zo veel mensen ontvangen, dikwijls wel meer dan vijftig mensen per jaar. Nu komen we niet eens aan tien, heel jammer en triest. Want zo deelt ook hier iedereen in de klappen, terwijl de onveiligheid zich voornamelijk concentreert in de gevangenissen en in het drugsmilieu. Daarbuiten, en dat is het overgrootste deel van Ecuador, gaat het leven zijn gewone gang en blijft Ecuador dat mooie diverse land waar je 's morgens kan ontbijten aan de Stille Oceaan, 's middags kan middagmalen met zicht op schitterende vulkanen in de Andes, en 's avonds rustig kan indommelen onder de sterrenhemel van het Amazonewoud.

Maar ik ben weer aan het afdwalen. Op 6 april kwam Hilde Pitteljon voor de derde keer naar hier. In 2016 was de eerste kennismaking met Taporí en maakte zij met een vriendengroep van Dominiek Savio een schitterende reis door Ecuador, met de bus van Chuqui, de chauffeur van Jayac. In 2019 leerde Hilde samen met Marjolijn Vergote en Lien Vansteelant aan Taporí-teamleden en ouders de techniek om van karton volledig aangepaste en goedkope zitjes en staplanken te maken. Ook dat werd een heel mooie en nog steeds op prijs gestelde ervaring!

Ook dit derde verblijf werd een intensief werkbezoek. We werkten gedurende bijna twee weken aan de vormgeving van het project rond opleidingsprogramma's over hulpmiddelen voor mobiliteit en ondersteunde communicatie en over sensibilisering hierrond bij de lokale bevolking en overheid. Wie niet goed mee is, vindt hierover meer informatie op pagina 12 van de vorige Vogel van Papier (maart 2026).

Het werden twee heel goed gevulde weken, met een heel boeiende uitwisseling van kennis en ervaring met de kernwerkgroep, met het ganse team, met ouders en enkele docenten van de openbare universiteit van Quito en van een lokale hogeschool, en met een andere vzw en dokters-specialisten. Er waren enkele heel mooie “rode draden” doorheen de gesprekken: Ouders kunnen als ervaringsdeskundigen veel meer betrokken worden in de therapie en begeleiding. En dat kan best van zo vroeg mogelijk, onder de vorm van thuisbegeleiding. We kunnen de planning van de activiteiten beter baseren op heel concrete kleine doelstellingen, om in “kleine stapje” vooruit te geraken, in de plaats van één grote theoretische doelstelling te formuleren. En getuigenissen van mensen zijn een krachtige motor voor sociale verandering. En ook nog: een vergadering moet gepland worden, met een agenda en timing...

Dat klinkt nu misschien wel allemaal logisch in vlaamse oren. Maar hier, in een andere context waar de therapeut diegene is die gestudeerd heeft en “het” dus weet, met ouders die van kleinsaf gewoon zijn om te luisteren en weinig of niets te vragen en die met hun kindje met een handicap na het ziekenhuis verloren lopen en niet begeleid worden, waar structuur en planning maar al te vaak aan het toeval en de spontane loop van de zaken overgelaten worden... Dat is een ander paar mouwen, iets wat je niet in één twee drie kan veranderen... Dat ervaren Hilde zeker ook.

Nochtans, in “kleine stapjes”, langzaam vooruit en roeiend met de riemen die er zijn, en met het roer dat de boot in de juiste richting stuurt... geraken we er wel... Heel dikke merci, Hilde, voor al je inbreng. Het deed mij zelf ook zoveel deugd om samen met jou Taporí verder vorm te geven. Dankjewel ook voor jouw verhaal over je verblijf bij ons, dat we hier na Wel en Wee opnemen in de nieuwsbrief, mooi geïllustreerd met enkele foto's.

Gelukkig was er ook een beetje tijd voor enkele kleine “sortietjes”, met een avondwandeling in het oude Quito die we afsloten met een canelazo en een empanada de morocho in een cafeetje, een daguitstapje richting Otavalo, een stevige wandeling op de Pichincha-vulkaan en een dineetje met zicht op het oude Quito. We hebben ervan genoten!

En nog even dit ter zijde: Ik stond tevoren nogal sceptisch tegenover alles wat met artificiële intelligentie te maken heeft. Maar de vertaal-app die Wilson tijdens de gesprekken en vergaderingen gebruikte werkte wonderlijk goed en chat-gpt lijkt toch goede samenvattingen te maken. Zo werden de logistieke taken van vertalen en samenvatten voor mij toch echt wel lichter.

Maar geen paniek hoor, het is niet dat ik daarmee nu het leren van talen onnuttig zou vinden of dat ik begrijpend lezen in de lagere school en het schrijven van verhandelingen zou schrappen. Dat zou pas helemaal in strijd zijn met mijn grieks-latijnse roots. Ik las de voorbije weken bij wijze van ontspanning na het doorworstelen van Middernachtskinderen van Salman Rushdie het boek Het Ultieme Geheim van Dan Brown. Het bleek een spaanse AI-vertaling te zijn waarbij de zinsbouw me

keer voor keer uit het verhaal haalde... zo kunstmatig en bij wijlen ronduit slecht... Zo jammer! Bij wijze van rebellie koop ik nooit meer een boek van de uitgeverij Planeta!

Donderdag 16 april: een klein symposium dat veel voldoening gaf

Vandaag gebeurde er iets waar ik al lang naar uitkeek: Verschillende dokters-specialisten met wie we al lang samenwerken namen onze uitnodiging voor een symposium aan.

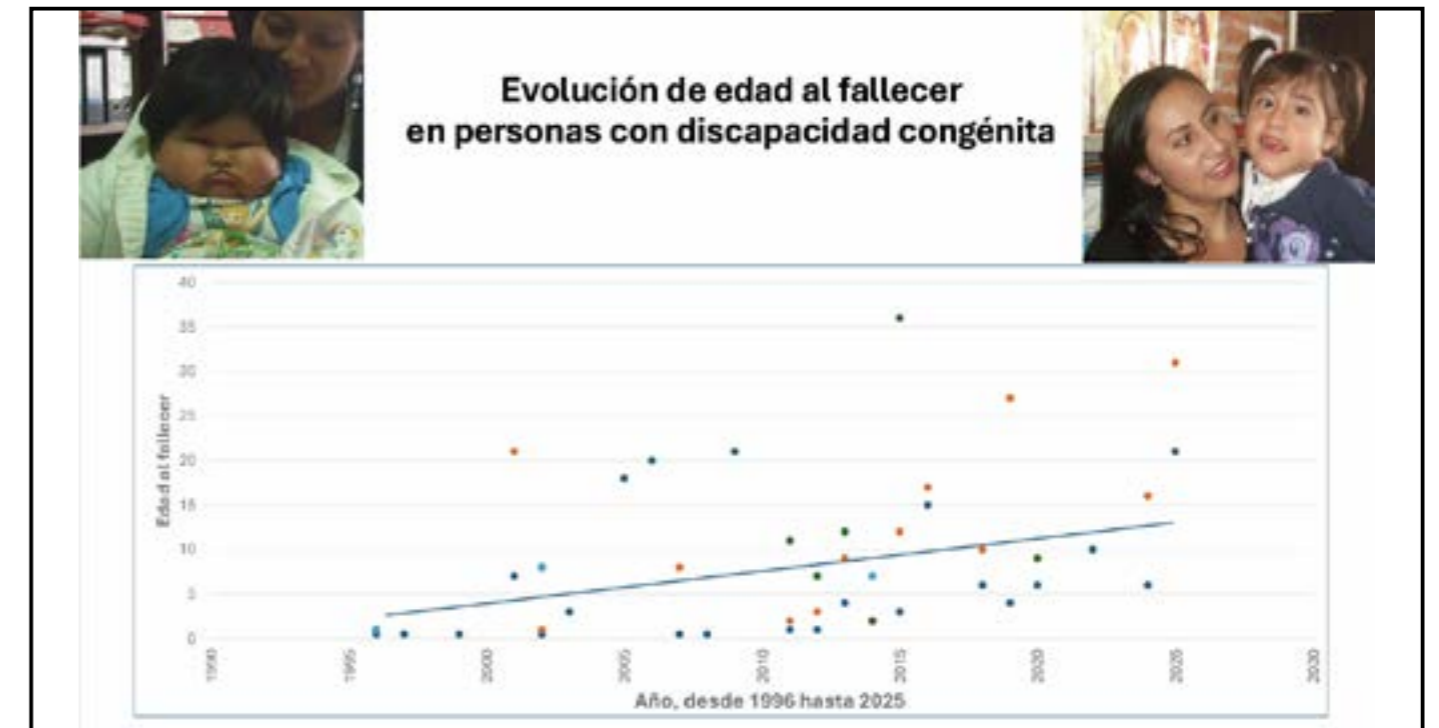
Tot nog toe werken we sinds jaar en dag met elk van hen afzonderlijk: met een kinderneuroloog, een geneticus, een oftalmoloog, een NKO-arts, een orthopedist, een kinderarts... Maar ik droom er al lang van dat kinderen met ingewikkelde, moeilijk te omschrijven of zeldzame aandoeningen op één dag door verschillende artsen en therapeuten in Tapori gezien worden, waarna alle dokters hun bevindingen samenleggen en zo concrete stappen zetten in de diagnose en behandeling. Ook hier geldt immers het spreekwoord dat het geheel meer is dan de som van de delen. Samenwerken helpt ons op medisch vlak zoveel vooruit en die vorm van dienstverlening zou voor ouders een ware verlichting zijn in hun odyssee van almaar weg en weer van de ene naar de andere specialist en van het ene naar het andere onderzoek, waarbij ieder arts zijn deeltje bekijkt en de puzzelstukjes niet samengelegd worden.

Al die artsen samenbrengen was geen gemakkelijke klus. Maar het is gelukt. En eigenlijk was het grappig om te zien dat de meesten dokters elkaar eigenlijk kenden, maar van elkaar niet wisten dat ze met ons samenwerken.

Op het programma stonden een algemene voorstelling over de werking van Tapori, een korte rondleiding en de presentatie van een “lokaal profiel over handicap, vanuit medisch perspectief”.

Aan de hand van gegevens die we sinds jaar en dag bijhouden en aanvullen schetste ik een beeld over de mensen met een beperking die we door de jaren heen in Tapori zagen. Dat zijn ondertussen al meer dan 600 mensen. Ik ging in op oorzaken van handicap, op de aard en de graad van beperking en op het familiaal voorkomen van aandoeningen die tot beperking leiden.

Ik toonde ook een grafiek die duidelijk toont dat veel meer kinderen langer leven dan pakweg twintig of dertig jaar geleden het geval was. Voor het jaar 2000 waren de meeste kinderen die overleden zijn nog heel jong. In de loop van de jaren nam de leeftijd bij overlijden toe. Dat is het gevolg van betere medische zorg, zowel in het ziekenhuis als in de gezondheidscentra waar op acute momenten van ziekte beter voor de mensen gezorgd wordt. Maar de chronische dagdagelijkse zorg laat nog zoveel te wensen over. En dat lichtte ik toe met een dia met foto's van allerlei ernstige afwijkingen die met goede

chronische zorg vermeden hadden kunnen worden...Ik had de tekst volledig uitgeschreven en om zenuwen en het kwijtspelen van mijn draad te vermijden, nam ik me de vrijheid om die voor te lezen,

Wel en Wee⁽⁴⁾

traag en duidelijk... iets wat men van mij niet gewoon is. 't Was muisstil in de zaal...

Na de voorstelling kwam een boeiend gesprek op gang, met interessante en deugddoende opmerkingen: Zo zei Dr. Broz, de kinderneuroloog, dat ons werk een levend bewijs was van het feit dat huisartsen en dokters in de gezondheidscentra zoveel meer en beter werk zouden kunnen leveren. En Dr. Espin, de geneticus, zei dat hij zo blij was te zien dat na zoveel jaar de passie, om zien aan 't vuur in de ogen, niet verminderde, integendeel.

Ook het aspect "preventie" kwam aan bod, want het profiel over handicap biedt inderdaad zoveel informatie over situaties die verkeerd lopen, situaties die we zoveel beter zouden kunnen aanpakken. En het voorstel om om de twee maand op zaterdag samen te komen, o.a. ook met enkele kinderartsen in opleiding, om in team bijzondere of moeilijke casussen te analyseren werd op tafel gelegd!

't Was mooi om te zien hoe de gesprekken onder jong en oud, specialist, huisarts, therapeuten en opvoeders van Taporí zich ontspannen... Niemand leek snel naar huis te willen gaan...

Ik denk dat iedereen vooraf echt wel nieuwsgierig was naar het waarom en hoe van de uitnodiging: Een symposium? In een gezondheidscentrum, ergens aan de rand van Quito, verweg van de grote ziekenhuizen en medische centra? Het was dan ook hartverwarmend en deugddoend te zien dat ze zo verrast waren met wat ze zagen en te horen kregen. Nu is het kwestie van het vuur warm te houden en de afspraken concreet in te vullen! Weer een stapje vooruit, en deze keer echt wel een heel deugddoend stapje vooruit!

Maandag 26 april: Ook in Ecuador zijn er cowboy-dokters!

Mens erger je niet... Vandaag kwam een jonge vrouw op consultatie. Ze had buikpijn en diarree, en ze had ook 't zuur en last van jeuk en afscheiding. Veertien dagen geleden ging ze naar een andere dokter omdat ze pijn had bij het plassen.

Die dokter, een jonge kersverse arts, installeerde zijn raadpleging op de tweede verdieping van een huis in de hoofdstraat, boven een apotheek. Het commentaar deed de ronde dat de dokter heel goed moest zijn, want de mensen stonden er tot buiten in rij te wachten. Bovendien zou de raadpleging niets kosten. Hoezo niets?

Iemand vertelde: "Hij kijkt wat je hebt en dan geeft hij je het voorschrift en dat moet je halen bij de apotheek op het gelijkvloers, en dan ga je weer naar boven en de dokter spuit je de medicatie in. En om sterker te worden geeft hij ineens ook een serum met vitamines".

De vrouw die voor me zat toonde me het voorschrift dat ze gekregen had... voor haar blaasontsteking. Ik viel bijna omver!

Alstublieft: drie verschillende antibiotica, onder andere één dat ik in mijn ganse huisartsencarrière

nog nooit voorgeschreven hebben, ondermeer omwille van het gevaar voor een erge darmontsteking, en drie geneesmiddelen, verre van de lichtste, voor de pijn en de ontsteking! En dat allemaal voor een gewone blaasontsteking! In 't schoon westvlaams zouden we zeggen: Een paardenmiddel waar je een koe mee kan doodslaan!

Dat madamke is nu wel van haar blaasontsteking af. Maar door al die medicatie is haar maag ontstoken, zijn alle goeie microben ook uit haar darmen verjaagd waardoor ze diarree heeft, en die schimmelinfectie... ja... 't is feest voor de schimmels als alle bacteriën weg zijn!

Vreselijk... moest een pas afgestudeerde huisarts-in-opleiding in België zo'n voorschrift opstellen, dan zou zijn stagemester het zeker horen donderen

in Keulen. Jammer genoeg zien we hier nu langzamerhand werkelijkheid worden wat Kathy, mijn collega huisarts, enige tijd geleden zei: "Quito zal binnenkort overspoeld worden door jonge huisartsen en specialisten... jammer genoeg verre van altijd goeie dokters".

In de voorbije jaren schoten private universiteiten hier als paddestoelen uit de grond en tegen betaling van 4000 a 7000 usd per semester, ben je na vijf jaar basisarts. Daarna nog een jaar stage en nog een jaar werken in een openbaar gezondheidscentrum, en je kan je eigen weg gaan. Als je daarna bijvoorbeeld kinderarts wil worden, dan kan dat ook, mits betaling van je postgraduaat natuurlijk. Kostenplaatje: ongeveer 50.000 usd. Verloning tijdens de opleiding: 0 usd. Van enige planning en controle van de kwaliteit van de opleiding is er weinig of geen sprake. Iedereen boert maar voort, naar godsvrucht en vermogen, zoals onze jonge dokter in Pomasqui...

Ik vrees dat hij ooit toch eens tegen de lamp zal lopen met zijn paardemiddel-voorschriften! En ik zou graag eens met hem gaan babbelen over zijn voorschrijfgedrag en manier van werken, benieuwd wat hij er zelf over vindt. Maar dan ben ik zeker een moeial. Hij is toch ook dokter, en wat hij doet heeft hij voorzeker wel van een andere cowboy-dokter geleerd. Misschien moet ik de foto van het voorschrift eens doorsturen naar de directeur van het openbaar gezondheidscentrum, of voorleggen aan het lokaal gezondheidscomité van Pomasqui. Maar dan ben ik niet alleen een moeial, maar ook een overdrager...

Ik blijf hier zitten met een steen in mijn maag... Misschien moet ik ook eens naar die dokter. Hij heeft daar zeker wel een paardenmiddel voor...

Wel en Wee⁽⁵⁾

Vrijdag 8 mei: Nog een mooie engelen-naam

Weet je nog dat ik een vorige keer schreef over een jongeman die “Arcangel Roberth” heet? In het nederlands is dat Aartsengel Robert. Nu zijn engel-namen blijkbaar in opmars, want deze week vulde ik het medisch dossier in van ANGEL GABRIEL DAVID NOVA.

Die jongen heeft nu toch wel een heel bijzondere naam: Zijn voornamen doen aan kerstmis denken. Het was toch de Engel Gabriel die Maria vertelde dat ze zwanger was. En dan “David Nova”, twee achternamen die twee sterren samenbrengen: de Davidster van de joden en de ster van Betlehem die als een nova-ster plots heel helder aan de hemel stond en veel licht gaf.

Heel bijzonder... Als dat geen vredelievende naam is. Dat is nog eens iets anders dan Jan Debakker of Mieke Peeters, he!

Zaterdag 6 juni: Tarde de cuentos y chocolate

Vroeger, voor de pandemie, organiseerden Carmita en Ivonne elk jaar in de bibliotheek een “leesnacht”. Kinderen kwamen naar Taporí met een matrasje en een dekentje. Er werd voorgelezen, toneelstukjes werden gespeeld en griezelige verhalen werden verteld in het park, om daarna zelf een boekje te lezen en één voor één in slaap te vallen. Heleen en Soetkin introduceerden dat initiatief toen ze vele jaren geleden vrijwilligerswerk kwamen doen in Taporí.

Maar de pandemie en de toegenomen onveiligheid, of misschien beter het toegenomen onveiligheidsgevoel, gooien roet in het eten. Ook hier zijn ouders veel bang geworden. Kinderen spelen minder op straat en zijn nu donker veilig in hun eigen huis. Carmita en Ivonne deden nog enkele keren een poging om de leesnacht in ere te houden. Maar dat lukte niet goed.

Tijd voor nieuwe ideeën dus en vandaag lanceerden ze een nieuw initiatief: “Tijd voor verhalen met chocomelk”. Deze namiddag kwamen ouders met hun kinderen naar Taporí en Carmita las verhalen voor. Ze luisterden naar enkele heel mooie liederen en zongen mee. En Samantha, een tenger heel lief meisje dat elke dag in Taporí haar huiswerk maakt, droeg een gedicht voor. Hoe lang is het geleden dat jullie dit nog eens deden? Voorlezen, luisteren, zingen, een gedicht voordragen...

Het werd een heel mooie namiddag, helemaal anders dan anders. En de chocomelk was lekker. Zo mogen er nog veel zaterdagen volgen...

Lezen en aanzetten tot lezen blijft één van mijn stokpaardjes. Wanneer ik 's avonds rond ben met de consultaties en met de deur open nog wat papierwerk in orde breng, dan is het altijd fijn om te horen hoe kinderen in de bibliotheek luidop leren lezen. Bij sommigen gaat het moeizaam vooruit. Bij anderen gaat het sneller. En voor Samantha is lezen een ware toevlucht geworden. Ze heeft een ernstige

hartafwijking waardoor ze geen fysieke inspanningen kan doen. Maar ze verslindt boeken als geen ander. Dan kan ze dromen over prinsessen in grote kastelen en avonturen in verre landen. Ik vond dat ze met haar spitse neusje ook een beetje lijkt op Pippi Langkous en ik gaf haar dat boek... Benieuwd wat ze ervan vindt!

Zelf las ik onlangs een heel mooi boekje van Jostein Gaarder: Door een spiegel, in raadselen. Dat gaat ook over een kind dat heel ziek is, even wit en doorschijnend als Samantha. Dat kind krijgt bezoek van een engel die Ariël heet. Eerst vertelt het kind aan Ariël hoe het is om mens te zijn. En dan legt Ariël uit hoe het is om een engel te zijn. Echt een bijzonder mooi en rustgevend verhaal over hoe we de wereld in het universum kunnen zien... Misschien moet ik dat boekje ook eens aan Samantha en haar mama geven, om het samen te lezen. Samantha heeft dan wel een stralende glimlach, ik zie ook altijd schrik en onrust in haar ogen...

Dinsdag 16 juni: Belgium, here we come!

Vandaag mochten Miguel en Ximena eindelijk naar de Franse ambassade voor het interview in verband met hun visumaanvraag om naar België te mogen komen. Gezien België geen ambassade meer heeft in Ecuador, moeten alle aanvragen voor korte verblijven in België ingediend worden bij de Franse ambassade.

De aandachtige lezer herinnert zich nu misschien dat ik in de vorige nieuwsbrief al over dat bezoek geschreven heb. Dat was toen gepland voor ergens eind mei of begin juni. Maar we zijn er nog altijd niet geraakt.

Om een lang verhaal kort te maken: Het verzamelen van alle documenten, in totaal een map met wel vijftig bladeren alstublieft, werd een ware processie van Echternach, met onder andere een Vlaamse ambtenaar die graag de hond in het kegelspel was en met de staking bij B-post die ook nog eens stokken in de wielen stak. Hilde, misschien kan je alvast voor de volgende nieuwsbrief ook dat verhaal eens neerschrijven?

Vandaag mochten Ximena en Miguel dan eindelijk naar de Franse ambassade voor het interview, een laatste stap in het ganse proces om te zien of mijn twee collega's waardig en solvent genoeg zijn om voor 14 dagen naar België te komen en vooral ook om uit te pluizen of vooral Miguel, een jongeman van 29 jaar, ongehuwd en zonder kinderen, dan toch niet van plan zou zijn om in België achter te blijven...

Nu mag ik hier gelukkig eindigen met een positieve noot: Daarnet kreeg ik van Ximena een whatsapp-berichtje met een opgestoken duim: Ze mogen binnen 14 dagen hun paspoort afhalen, met hun visum erin.

Heel blij! Dat zal een heel verrijkende en intense ervaring worden! Belgium, here we come!

Inge.

Werkbezoek van Hilde Pitteljon

7 april tot 17 april 2026

Ontmoetingen die iets in beweging zetten

Op dinsdag 7 april landde ik opnieuw in Ecuador. Bij Inge en Saulo voelt het als thuiskomen. Ook in Tapori werd ik warm onthaald. In de lucht hing een verwachtingsvolle spanning: de komende weken starten we een project dat voor kinderen, ouders en het team veel kan betekenen. Iedereen is bereid om nieuwe thema's vast te pakken en samen uit te werken.

De stuurgroep – Een warme groep bereid om samen aan de slag te gaan

De werkweek begon met het overleg in de stuurgroep. Ik deelde een persoonlijk verhaal en merkte meteen herkenning. De uitdagingen die ouders en kinderen met een beperking in Ecuador ervaren, lijken sterk op die

in België: de schok van een diagnose en dan... wachten. Hoe ziet de toekomst van mijn kind er uit. Wie en hoe kan mijn kind het best geholpen worden. De zoektocht naar een plek in regulier of buitengewoon onderwijs. Soms zelfs een gesloten deur. Hoewel het thema "vroegbegeleiding" niet in het projectvoorstel werd meegenomen leek dat toch een heel belangrijk onderwerp en voor vele ouders heel cruciaal. De stuurgroep neemt dat nu enthousiast mee om er verder over na te denken. Dat ouders met hun verhaal centraal staan in deze aanpak wordt heel duidelijk in het gesprek met de ouders.

De kring met ouders – veerkracht als motor

Velen vertelden over de emotionele weg van zoeken, niet altijd begrepen worden en toch blijven gaan. Hun veerkracht is indrukwekkend. Samen met het Tapori team willen ze werken aan wat echt verschil maakt: communicatie mogelijk maken bij kinderen die niet of nauwelijks spreken, en zelfstandige mobiliteit – in huis én daarbuiten. De nood is zichtbaar op straat: ouders die hun kind, tiener of volwassene op de rug dragen om een bus te halen, rolstoelen die niet mee mogen, een kind met hersenverlamming wiens mama hem 's morgens achterop de motorfiets naar Tapori brengt en 's middags terug naar huis, samen vastgebonden met een sjaal. We willen er niet aan denken wat er kan misgaan. Om bijvoorbeeld openbaar vervoer toegankelijk te maken voor kinderen met een motorische beperking moet er ook naar de overheid gekeken worden. Ouders zijn bereid om daar samen aan te werken. Net zoals de terugbetaling van hulpmiddelen door de overheid zou voor deze ouders een heel grote hulp zijn. Ook daar zal gelobbyd moeten worden. Mobiliteit is daarom een thema die de nodige stappen zal vragen.

Visuele ondersteuning van communicatie

In Tapori is al hard gewerkt aan ondersteunde communicatie, o.a. met pictogrammen. Zo wordt de dagstructuur al visueel gemaakt in de leefgroepen. Toch zien we dat kinderen daar nog te weinig effectief gebruik van kunnen maken. Het is nog niet voldoende gekend wat een kind begrijpt, wat het zelf kan aangeven. Communicatie is immers iets heel individueel en pas wanneer de individuele noden en mogelijkheden van een kind gekend zijn, kan effectief een gepaste oplossing worden geboden. Dat is een opdracht voor het hele team. Het project van de provincie zal daarom ook heel hard inzetten op het thema ondersteunde communicatie en de inte-

resse in SMOG, Spreken met Ondersteuning van Gebaren, was vooral bij de ergotherapeuten heel groot. Misschien wordt in Tapori wel een “ecuadoraanse SMOG-taal” ontwikkeld. De samenwerking met hogescholen in Vlaanderen kan hier zeker belangrijke input brengen. Het zal daarnaast belangrijk zijn dat aan de hand van kleine stappen met een beperkt groepje kinderen geleerd wordt, wat ondersteunde communicatie kan betekenen voor kind en zijn context. Een kind dat kan aangeven wat het wil en voelt – en begrijpt wat er rondom hem gebeurt – vermindert stress bij zichzelf, in de klas en thuis.

Huisbezoek bij David – verandering in het gewone leven

Thuis bij David werd de impact tastbaar. De mama van David toonde trots de verschillende hulpmiddelen die ze gebruikt en waarom. Een sta-tafel en een goede stoel, gemaakt in karton samen met de ouders, maakt voor hen dat ze David kunnen ondersteunen zowel in de maaltijdsituatie en ook de kine behandeling thuis verder kunnen zetten. Deze hulpmiddelen zijn voor de ouders betaalbaar en dat maakt hen duidelijk blij.

Tijdens het huisbezoek gingen we op zoek naar kleine ingrepen met grote gevolgen: het bed hoger plaatsen om de rug van mama wat te ontlasten, een veilige stoel om het douchen gemakkelijker en comfortabeler te maken, een eenvoudig dagschema en een start met een communicatie app in het Spaans. Het is zo mooi om te zien hoe David glundert wanneer hij kan schommelen, met de hond speelt of “mee fietst” met papa. Door op huisbezoek te gaan, komen de echte vragen van de ouders in de zorg voor hun kind gemakkelijker aan bod. De transfer van Tapori naar huis is immers heel belangrijk.

Meer participatie voor David: precies waar Tapori voor staat.

Het makers atelier – oplossingen die het verschil maken

Een onderdeel van het project, gesteund door West-Vlaanderen is het vervaardigen of aanpassen van hulpmiddelen die mobiliteit en handelen ondersteunt. Tussen wielen, zitjes en prototypes groeit een lokaal antwoord: het namaken van zitvoorzieningen, badstoelen en eenvoudige mobiliteitsoplossingen die in Ecuador betaalbaar en repareerbaar zijn. De samenwerking met lokale actoren zal hier zeer belangrijk zijn. Het bezoek aan een VZW in Ibarra waar mobiliteitshulpmiddelen gemaakt en aangepast worden, gestuurd door enkele Amerikaanse kinesisten, was zeer waardevol. Naast het methodisch aanpassen van rolstoelen, wordt er ook gekeken hoe zwakkere gezinnen toch het nodige ma-

teriaal kunnen krijgen. Ze zijn zeker bereid om mee na te denken hoe in Tapori dezelfde inzichten kunnen gebruikt worden om materiaal te maken. Zo worden hulpmiddelen bereikbaar voor wie ze het hardst nodig heeft.

In de gesprekken met opleidingen aan de ecuadoraanse universiteit en hogeschool was er duidelijke erkenning voor onze thema's: vroegbegeleiding, participatie en ondersteunde communicatie. Tegelijk worden studenten nog te weinig voorbereid om communicatie “anders” te benaderen: als dagelijkse teamgewoonte. We verkenden daarom gezamenlijke leerlijnen en kleine pilots in Tapori, studenten en docentenmobiliteit en praktijkonderzoek dat vertrekt vanuit échte vragen van gezinnen – zoals die van de mama van Carlita en de nood van David om zich uit te drukken. Als meer kinderen op tijd, en op een voor hen begrijpbare manier, leren communiceren, daalt de stress meteen en groeit hun zelfstandigheid. Afspraak nummer één: de stem van kinderen en ouders blijft het startpunt. Zo werken we aan de brug van theorie naar praktijk, samen met universiteiten en hogescholen, in Ecuador en in België.

Overleg met artsen – één lijn tussen zorg en dagelijks leven

Ook met de artsen was de boodschap helder: meer samenwerking en snellere schakeling. De aanwezige artsen spreken hun engagement uit aan een vaste contactlijn tussen medische teams en Tapori te werken. Gedeelde afspraken rond het brengen van een diagnose en een warme overdracht naar ondersteuning. Medische evaluaties koppelen we aan praktische doelen thuis: hoe kan mijn kind veilig eten, hoe maak ik mijn kind zindelijk, hoe zorg ik ervoor dat mijn kind zich zelfstandig kan voortbewegen? Persoonlijke betrokkenheid van de artsen met Tapori blijkt hier de sleutel: als professionals elkaar kennen, komt samenwerking echt van de grond.

Besluit

Een mooi en bijzonder waardevol traject is opgestart. Wanneer ik dit verslag aan het uitschrijven ben, kan ik alleen maar vaststellen dat in de beperkte tijd van net geen 2 weken enorm veel zaadjes zijn gepland om straks uit te groeien naar een werkelijke verandering voor de kinderen van Tapori en wellicht ook nog daarbuiten. Daarvoor kan ik alleen maar dankbaar zijn. Ik kijk nu al uit naar het bezoek van Miguel en Ximena in september. Dan werken we verder aan de mooie samenwerking.

Over perikelen met de attesten voor fiscale aftrekbaarheid

Pfff...

We zaten al enkele maanden “op hete kolen”, met een slecht voorgevoel. En dat kwam jammer genoeg uit: Kontinenten VZW die ons al jaren goed en correct hielp met de uitreiking van fiscale attesten is zijn erkenning kwijt. Hierover stuurde ik de voorbije dagen onderstaand bericht naar alle mensen die sinds 1 januari via deze weg een gift deden voor Taporì, heel jammer nieuws dat veel zorgen met zich meebrengt. Maar zoals een goede vriendin me terugschreef: We laten ons niet doen en zoeken naar oplossingen. Hier de omzendbrief:

Dag allemaal

Dit keer een schrijven met minder goed en onaangenaam nieuws: Deze week ontving u een mail van Kontinenten VZW met het bericht dat de FOD Financiën en FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking de erkenning van Kontinenten om fiscale attesten uit te schrijven niet heeft verlengd, en dat met terugwerkende kracht tot 1 januari 2026.

Dat wil zeggen dat Kontinenten voor alle giften die ondertussen sinds die datum gebeurd zijn geen attest mag uitschrijven en al die gelden in de komende dagen aan ieder van u zal terugstorten. Bij deze wordt aan iedereen die werkt met een doorlopende opdracht voor Taporì via Kontinenten gevraagd die nu onmiddellijk stop te zetten.

Onze samenwerking met Kontinenten VZW verliep gedurende 25 jaar heel correct, met wederzijds vertrouwen en respect. Maar we voelden dit negatief bericht al sinds eind februari aankomen. Nochtans spoorde de karige informatie die we de voorbije maanden op ons aandringen ontvingen aan tot geduld, omdat men er alle vertrouwen in had dat Kontinenten VZW de erkenning zou behouden. Dat is niet gelukt. Een belangrijke reden is zeker de politieke en maatschappelijke evolutie in België waarin internationale solidariteit en ontwikkelingssamenwerking aan belang inboeten. Maar meer specifieke informatie over waarom Kontinenten VZW, net zoals een aantal andere organisaties, hun erkenning verliezen, hebben we niet gekregen.

De intrekking van die erkenning betekent voor Taporì concreet dat we sinds 1 januari geen overschrijvingen hebben ontvangen van Kontinenten VZW. Het lukte om de voorbije zes maanden rond te komen met wat op onze rekeningen van de Feitelijke Vereniging Vrienden van Taporì (zonder fiscaal attest) overgeschreven wordt in het kader van projectsubsidies en giften van mensen of organisaties die geen attest nodig hebben.

Maar nu staat het water ons aan de mond en daarom hadden we 30 juni als ultimatum vooropgezet om zelf stappen te ondernemen. Nu is het definitieve en jammer genoeg negatieve antwoord er en moeten we een nieuwe organisatie zoeken die ons kan helpen met fiscale attesten. Dat zal zeker enige tijd duren en alle goede raad en hulp zijn hierbij heel welkom! Van zodra we hierover positief nieuws hebben, laten we u dit vanzelfsprekend onmiddellijk weten.

Ondertussen willen we u de twee volgende mogelijkheden voorstellen:

Ofwel “parkeert” u het geld tot nader bericht over een nieuwe organisatie die fiscale attesten kan uitreiken.

Ofwel schrijft u uw gift volledig of een deel ervan over op één van de volgende rekeningen van de Feitelijke Vereniging Vriendengroep Taporì, dan wel zonder fiscaal attest. Dit geld komt integraal de werking van Taporì ten goede, dus zonder aftrek van de 7 % voor administratieve onkosten die Kontinenten VZW tevoren aanrekende.

*BE85 0832 5208 3906 op naam van Inge Debrouwere, met de vermelding “project Taporì”
BE49 0689 0348 1871 op naam van Vriendengroep Taporì, met de vermelding “project Taporì”*

We bieden onze excuses aan voor dit ongemak en hopen dat deze situatie geen deuk in het vertrouwen van de werking van Taporì slaat. Ik hoop dat deze kleine nachtmerrie spoedig voorbij is, want in Taporì blijven elke dag mensen die onze zorgverlening nodig hebben en die ten zeerste op prijs stellen aankloppen.

Beste groeten, ook in naam van het Taporì-team en van alle mensen die zich in Taporì gedragen weten.

Inge

Gelukkig ook fijnere dingen

De fiets- en wandeltochten die de solidariteitsgroep van AZ Voorkempen en de Pedalistas uit de regio Kortrijk enkele weken geleden organiseerden een groot succes werden! En nog zoveel andere mensen en organisaties helpen ons op de meest verschillende manieren vooruit. Daar zijn we HEEL DANKBAAR voor

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

inge.debrouwere@gmail.com

Whatsapp + 593 988 25 04 39

Adres:

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

(Niet voor de verzending van brieven of pakjes
want die komen met de post niet aan.)

Wel voor eventueel onverwacht bezoek: altijd
welkom!

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest :

VOORLOPIG NIET MEER MOGELIJK !

Gezien de erkenning van Continenten VZW om fiscale attesten uit te schrijven werd ingetrokken vanaf 1/1/2026, zijn we op zoek naar een nieuwe organisatie om dat voor ons te doen.

Zodra hierover informatie is laten we dit weten.

Zonder fiscaal attest :

BE49 0689 0348 1871

Op naam van Inge Debrouwere

BE85 0832 5208 3906

Op naam van Vriendengroep Tapori

Telkens vermelding: **Project Tapori**

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)